

der som tillæg til understøttelsen til sådanne medlemmer, der i tidsrummet 1. oktober 1958-31. marts 1959, begge dage inklusive, har været arbejdsløse i mere end 40 dage, af kassen en ekstraordinær hjælp pr. afkontrolleret dag ud over 40 dage på 2 kr. 50 øre til forsørgere og 1 kr. 70 øre til andre forsikrede i indtil 50 dage.“

2) Efter stk. 3 indsættes som nyt stykke:
„Stk. 4. Til den i stk. 1 nævnte hjælp ydes der kasserne tilskud efter bestemmelserne i § 13, stk. 2 a) og b).“

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ekstraordinær hjælp til arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.].

(Første behandling findes i tidenden sp. 3938, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 843).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Peter Ravn): Udvalget har holdt et møde og haft samråd med den højtærede socialminister.

Der blev under første behandling spurgt, om udbetalingen af den af socialministeren foreslåede ekstra hjælp ville få konsekvenser for statskassen på længere sigt, om det vil være muligt for kasserne senere at anmelde beløbet til refusion. I det samråd, udvalget har haft med den højtærede socialminister, har denne oplyst, at hjælpen skal afholdes af kasserne alene og ikke kan anmeldes til refusion. Den højtærede socialminister har tilføjet, at det var hans opfattelse, at kasserne på grund af en større beskæftigelse var i stand til at foretage denne udbetaling.

På et enigt udvalgs vegne kan jeg anbefale det af socialministeren fremsatte lovforslag til vedtagelse.

Samtidig vil jeg henstille til det høje ting at forkaste såvel det lovforslag som de

ændringsforslag, der er stillet af det kommunistiske parti.

Alfred Jensen: Det er værd at notere, at udvalget enstemmigt går ind for et forslag om at give langvarigt arbejdsløse en ekstra hjælp på 125 kr. til forsørgere og 85 kr. til ikke-forsørgere. Der ligger heri en erkendelse af, at den hjælp, de arbejdsløse får, ikke er tilstrækkelig, i hvert tilfælde ikke tilstrækkelig, når man kommer til at gå ledig over en længere periode. Det betyder også, at kravene om en regulering, en forhøjelse af arbejdsløshedslovgivningens forskellige satser, nu ikke kan standses, men må føres igennem til et resultat til gavn for de arbejdsløse og til gavn for arbejdsløshedskasserne.

Når jeg har sagt det, vil jeg gerne sige, at den højtærede socialministers lovforslag alligevel ikke har fået den form og det indhold, som det bør have. Jeg har på den kommunistiske gruppes vegne stillet ændringsforslag, som tilsigter at gøre det muligt for dem, der ikke har fulde 90 dages ledighed, at få del i denne hjælp. Jeg er ikke i tvivl om, at de, der har gået ledige 90 dage, kan betegnes som langvarigt arbejdsløse; men hvem vil påstå, at den, der har gået ledig i 83, 84 eller 88 dage, ikke også kan betegnes som langvarigt arbejdsløs og ikke også er i en situation, hvor han eller hun har hårdt brug for den supplerende hjælp, der her er tale om? Jeg kender personlig adskillige, som har talt med mig i de senere dage og har gjort opmærksom på, at de fra 1. oktober 1958 til 31. marts 1959 har over 80 dages ledighed, men ikke kommer op på de 90 dage. Det er klart, at sådanne arbejdsløse med undren spørger, hvorfor man ikke kan finde frem til en eller anden form, hvorved det bliver muligt at lade dem få del i den hjælp, der her er tale om.

Jeg forstår så udmærket, at der blandt de arbejdsløse er utilfredshed med, at man ikke kan finde frem til en bedre udformning af dette forslag om ekstraordinær hjælp til de arbejdsløse. Jeg ved, at man i flere kommuner har indset, at der begås en uretfærdighed over for dem, der kommer ind under begrebet „langvarig arbejdsløshed“, men som ikke mønstrer de fulde 90 dage. Der er socialudvalg, som har erkendt, at